

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 5 oktober 2006*

I mål C-232/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 88.2 andra stycket EG, som väckts den 26 maj 2005,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Giolito, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och S. Ramet, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna K. Schiemann, N. Colneric, K. Lenaerts och E. Juhász,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 18 maj 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 fjärde stycket EG och artiklarna 2 och 3 i kommissionens beslut 2002/14/EG av den 12 juli 2000 om de stödåtgärder som Frankrike genomfört till förmån för Scott Paper SA/ Kimberly-Clark (EGT L 12, s. 1) genom att inte verkställa nämnda beslut inom den föreskrivna fristen.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

- 2 Artikel 14.3 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1) innehåller regler om återkrav av statligt stöd som har förklarats vara oförenligt med den gemensamma marknaden:

”Utan att det påverkar förordnanden av Europeiska gemenskapernas domstol enligt artikel 185 i fördraget [nu artikel 242 EG] skall återkravet verkställas utan dröjsmål och enligt den berörda medlemsstatens förfaranden enligt nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa kommissionens beslut. I det syftet skall de berörda medlemsstaterna vid förfaranden inför nationella domstolar vidta alla nödvändiga åtgärder som är tillgängliga i deras respektive rättssystem, inbegripet interimistiska åtgärder, utan att gemenskapsrätten påverkas.”

De nationella bestämmelserna

- 3 I artikel L4 i Code de justice administrative (lag om förvaltningsdomstolar) föreskrivs följande:

”En talan hindrar inte verkställighet, om inte annat föreskrivs i särskilda lagbestämmelser och om den behöriga domstolen inte bestämmer något annat.”

- 4 En sådan särskild lagbestämmelse finns i artikel 6 i dekret nr 92-1369 av den 29 december 1992 om ändring av dekret nr 62-1587 av den 29 december 1962 innehållande allmänna regler för de offentliga räkenskaperna och bestämmelser om indrivning av sådana av statens fordringar som nämns i artikel 80 i detta dekret (JORF av den 30 december 1992, s. 17954). Där föreskrivs följande vad gäller statens eller nationella myndigheters beslut om återbetalningskrav:

”Sådana beslut om återbetalningskrav som nämns i artikel 85 i ovannämnda dekret av den 29 december 1962 kan bli föremål för antingen en invändning mot verkställighet från gäldenärernas sida för det fall de bestrider fordringens existens, beloppet eller rätten till uppbörd, eller en invändning mot beslutet att vidta rättsliga åtgärder då det görs gällande att beslutet att vidta sådana åtgärder är formellt felaktigt och därför inte giltigt.

Övriga beslut om återbetalningskrav kan bli föremål för en invändning mot beslutet att vidta rättsliga åtgärder.

Dessa invändningar leder till uppskov med indrivningen.”

- 5 Vad beträffar beslut om återbetalningskrav som fattas av regionala och lokala myndigheter och statliga bolag på lokal nivå anges likaså i artikel L1617-5, punkt 1 andra stycket i allmänna lagen om regionala och lokala myndigheter (Code général des collectivités territoriales), som infördes genom lag nr 96-314 av den 12 april 1996 (JORF av den 13 april 1996, s. 5707), att ”en talan som väcks vid domstol för att bestrida en bestämd fordran som innehas av en regional eller lokal myndighet eller ett statligt bolag på regional eller lokal nivå leder till uppskov med verkställigheten av beslutet”.

Det administrativa förfarandet

Bakgrunden till beslut 2002/14

- 6 Scott Paper Company, ett bolag som bildats enligt amerikansk rätt, köpte under år 1969 Bouton Brochard, ett bolag som bildats enligt fransk rätt, och bildade ett separat bolag, Bouton Brochard Scott SA (nedan kallat Bouton Brochard Scott), vilket övertog Bouton Brochards verksamhet.

- 7 Bouton Brochard Scott beslutade år 1986 att öppna en fabrik i Frankrike och valde för detta ändamål en tomt i departementet Loiret i industriområdet La Saussaye, i Orléans.

- 8 Den 31 augusti 1987 beviljade staden Orléans och ovannämnda departement Bouton Brochard Scott vissa förmåner, dels sålde myndigheterna en tomt på 48 hektar i det nämnda industriområdet till sökanden på förmånliga villkor, dels åtog de sig att beräkna reningsavgiften utifrån en förmånlig taxa.

- 9 Bouton Brochard Scott bytte namn till Scott SA (nedan kallat Scott) i november 1987.

- 10 Kimberly-Clark Corporation (nedan kallat Kimberly-Clark) köpte aktierna i ovannämnda bolag i januari 1996.
- 11 I januari 1998 tillkännagav sistnämnda bolag att fabriken i fråga skulle stängas, och dess tillgångar, det vill säga tomten och pappersbruket, köptes av Procter & Gamble i juni 1998.
- 12 Den 12 juli 2000 fattade kommissionen beslut 2002/14. I artikel 1 i beslutet förklarades det statliga stöd, i form av ett förmånligt pris för en tomt (motsvarande ett nuvärde på 12,3 miljoner euro) och en förmånlig taxa för reningsavgiften (belopp som skall fastställas av de franska myndigheterna) (nedan kallat det aktuella stödet), som Republiken Frankrike hade genomfört till förmån för Scott vara oförenligt med den gemensamma marknaden.
- 13 I artikel 2 i beslut 2002/14 anges följande:

”1. Frankrike skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i artikel 1 och som olagligen redan utbetalats till stödmottagaren [det aktuella stödet].

2. Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut. ...”

14 Artikel 3 i beslutet innehåller följande bestämmelse:

”Frankrike skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.”

15 Den 31 juli 2000 delgavs Republiken Frankrike beslut 2002/14.

16 Såväl Scott SA som departementet Loiret väckte talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt om ogiltigförklaring av ovannämnda beslut den 30 november respektive den 4 december 2000. Parterna yrkade inte att förstainstansrätten skulle meddela uppskov med verkställigheten med stöd av artikel 242 EG.

Åtgärder som vidtogs av Republiken Frankrike till följd av beslut 2002/14 vad gäller stödet i form av ett förmånligt pris för en tomt

17 Conseil général du Loiret fattade den 15 december 2000 ett beslut om återbetalningskrav avseende ett belopp på 5 054 721 euro beträffande stödet i form av ett förmånligt pris för en tomt. Den 2 januari 2001 fattade staden Orléans ett beslut om återbetalningskrav avseende ett belopp på 8 002 231 euro.

18 Till följd av ett materiellt fel som hade begåtts vid beräkningen av stödbeloppet vidtog kommissionen dock en korrigering och tillställde Republiken Frankrike en rättelse i mars 2001.

- 19 Den 23 mars 2001 upphävdes följaktligen besluten om återbetalningskrav av den 15 december 2000 och den 2 januari 2001.
- 20 Därefter fattade Conseil général du Loiret den 5 oktober 2001 ett nytt beslut om återbetalningskrav avseende ett belopp på 4 691 370 euro. Staden Orléans fattade den 18 oktober 2001 också ett nytt beslut om återbetalningskrav avseende ett belopp på 7 621 937 euro.
- 21 Kimberly-Clark överklagade dessa två beslut till Tribunal administratif d'Orléans (förvaltningsdomstol i första instans) den 29 oktober respektive den 27 november 2001.
- 22 Eftersom sådana överklaganden enligt fransk rätt automatiskt leder till uppskov med verkställigheten återbetalades inte beloppen i fråga.

Åtgärder som vidtogs av Republiken Frankrike till följd av beslut 2002/14 vad gäller stödet i form av en förmånlig taxa för reningsavgiften

- 23 Staden Orléans fattade under januari och augusti 2001 sex beslut om återbetalningskrav avseende ett belopp på totalt 1 046 903 euro vad gäller stödet i form av en förmånlig taxa för reningsavgiften.

- 24 Bolaget Procter & Gamble, som hade övertagit fabriken i Orléans, efterkom ett av dessa beslut som avsåg ett återbetalningskrav på 165 887 euro.
- 25 De övriga fem besluten om återbetalningskrav ersattes den 5 december 2001 av tre andra beslut om återbetalningskrav avseende totalt 881 015 euro.
- 26 Kimberly-Clark överklagade de sistnämnda besluten till Tribunal administratif d'Orléans den 8 mars 2002.
- 27 Eftersom sådana överklaganden enligt fransk rätt resulterar i uppskov med verkställigheten återbetalades inte beloppen i fråga.

Målet vid Tribunal administratif d'Orléans

- 28 Den franska regeringen uppgav i sin skrivelse av den 2 juli 2003 att Tribunal administratif d'Orléans hade vilandeförklarat målet i väntan på att Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt skulle uttala sig om giltigheten av beslut 2002/14. I svaromålet har regeringen dock medgett att detta påstående var oriktigt.

Skriftväxling som föregick talans väckande

- 29 Genom skrivelser av den 8 maj, den 31 juli, den 8 oktober 2001, den 13 mars, den 26 augusti, den 23 december 2002, den 13 februari, den 16 maj, den 21 november 2003, den 27 januari, den 9 mars respektive den 29 april 2004 uppmanade kommissionen de franska myndigheterna att hålla kommissionen underrättad om hur återkraven av de aktuella beloppen fortskridit och inkomma med vissa handlingar och uppgifter beträffande förfarandena vid Tribunal administratif d'Orléans. I dessa skrivelser framhöll kommissionen betydelsen av ett omedelbart och effektivt verkställande och underströk kommissionens möjlighet att väcka talan direkt vid domstolen med stöd av artikel 88.2 EG. I dess sista skrivelse av den 29 april 2004 beviljade kommissionen den franska regeringen en sista förlängning av fristen på ytterligare 20 dagar.
- 30 Eftersom kommissionen inte var tillfreds med Republiken Frankrikes svar i skrivelserna av den 13 november 2001, den 27 november 2002 respektive den 25 mars och den 2 juli 2003, beslutade den att väcka förevarande talan.

Talan

- 31 Kommissionen har till stöd för sin talan endast åberopat att artikel 249 fjärde stycket EG samt artiklarna 2 och 3 i beslut 2002/14 har åsidosatts, med motiveringen att Republiken Frankrike inte har verkställt beslutet inom den angivna fristen.

Det relevanta datumet för bedömningen av huruvida fördragsbrott föreligger

- 32 Det följer av fast rättspraxis att referensdatumet vid tillämpningen av artikel 88.2 andra stycket EG är det som anges i det beslut som påstås inte ha verkställts eller, i

förekommande fall, det datum som kommissionen därefter har fastställt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 juli 2001 i mål C-378/98, kommissionen mot Belgien, REG 2001, s. I-5107, punkt 26, av den 2 juli 2002 i mål C-499/99, kommissionen mot Spanien, REG 2002, s. I-6031, punkt 28, och av den 1 juni 2006 i mål C-207/05, kommissionen mot Italien, REG 2005, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 31).

- 33 Enligt artiklarna 2 och 3 i beslut 2002/14 skall den franska regeringen inom en frist på två månader från delgivningen av beslutet vidta de nödvändiga åtgärderna för att återkräva det aktuella stödet och underrätta kommissionen om dessa. Efter en lång skriftväxling mellan parterna fastställde kommissionen genom skrivelsen av den 29 april 2004 en sista frist som löpte ut 20 dagar efter nämnda datum.
- 34 Mot denna bakgrund skall den frist som föreskrivs i artikel 3 i beslut 2002/14 anses ha ersatts av fristen i skrivelsen av den 29 april 2004 (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 35). Fristen förlängdes således till den 19 maj 2004.

Anmärkningen

Parternas argument

- 35 Kommissionen har anfört att de åtgärder som har vidtagits av de franska myndigheterna fortfarande, mer än fem år efter det att beslut 2002/14 antogs, inte har lett till att det aktuella stödet har återbetalats. Beslutet har således inte verkställts i vederbörlig ordning.

- 36 Kommissionen har medgett att artikel 14.3 i förordning nr 659/1999 tillåter att förfaranden enligt nationell lagstiftning tillämpas, men har understrukt att det endast gäller för förfaranden som gör det möjligt att "omedelbart och effektivt" verkställa kommissionens beslut. Kommissionen anser emellertid att ett nationellt förfarande som innebär att ett överklagande av beslut om återbetalningskrav som fattats för att återkräva ett beviljat stöd som automatiskt resulterar i uppskov med verkställigheten inte uppfyller dessa kriterier.
- 37 Den franska regeringen har svarat att de franska myndigheterna har gjort alla nödvändiga ansträngningar för att verkställa beslut 2002/14.
- 38 De har med tillämpning av de nationella förfarandena riktat ett flertal återbetalningskrav till stödmottagaren, vilka blir verkställbara när målet vid den behöriga nationella domstolen har avslutats.
- 39 I artikel 14.3 i förordning nr 659/1999 föreskrivs nämligen uttryckligen att nationella förfaranden får användas i den mån dessa gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa kommissionens beslut. De nationella förfaranderegler som har tillämpats i det förevarande fallet, inklusive den regel som säger att ett överklagande av beslut om återbetalningskrav resulterar i uppskov med verkställigheten, hindrar inte ett sådant verkställande.
- 40 Den franska regeringen har anfört att ett "omedelbart och effektivt" verkställande av kommissionens beslut inte nödvändigtvis behöver betyda att stödet återbetalas omedelbart. Däremot innebär ett sådant verkställande att medlemsstaten omedelbart inleder det nationella förfarande som skall leda till återbetalning av det beviljade stödet.

Domstolens bedömning

- 41 Enligt artikel 249 fjärde stycket EG skall ett beslut till alla delar vara bindande för dem som det är riktat till.
- 42 Det följer av rättspraxis att den medlemsstat som ett beslut att återkräva ett olagligt stöd riktar sig till enligt artikel 249 EG är skyldig att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att beslutet verkställs (se dom av den 12 december 2002 i mål C-209/00, kommissionen mot Tyskland, REG 2002, s. I-11695, punkt 31, och av den 26 juni 2003 i mål C-404/00, kommissionen mot Spanien, REG 2003, s. I-6695, punkt 21). Medlemsstaten måste se till att faktiskt återfå de aktuella beloppen (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 12 maj 2005 i mål C-415/03, kommissionen mot Grekland, REG 2005, s. I-3875, punkt 44, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkterna 36 och 37).
- 43 I artikel 14.3 i förordning nr 659/1999 preciseras att återkravet skall verkställas "utan dröjsmål".
- 44 I förevarande fall innebär beslut 2002/14 att Republiken Frankrike är skyldig att vidta alla nödvändiga åtgärder för att från stödmottagaren återkräva det stöd som olagligen redan utbetalats till denne. Kommissionen beviljade Republiken Frankrike en tvåmånadersfrist för detta ändamål. Nämnda frist ersattes av fristen i skrivelsen av den 29 april 2004, vilket innebär en förlängning till och med den 19 maj 2004.
- 45 Domstolen konstaterar att när den sistnämnda fristen löpte ut, det vill säga ungefär fyra år efter det att beslut 2002/14 fattades, hade de åtgärder som vidtagits av de franska myndigheterna inte resulterat i någon faktisk återbetalning av stödet i fråga, med undantag för en betalning på 165 887 euro av de totalt 13 350 000 euro som betalningskraven avser.

46 Den omständigheten att ett överklagande av beslut om återbetalningskrav automatiskt resulterar i uppskov med verkställigheten innebär — såsom den franska regeringen själv har medgett — att dessa beslut inte kan få någon konkret effekt vad gäller återbetalningen av de aktuella stöden innan den behöriga nationella domstolen har meddelat sitt avgörande.

47 Således kan stödmottagaren under denna period behålla de tillgångar som härrör från det stöd som har förklarats vara oförenligt med den gemensamma marknaden och dra nytta av den otillbörliga konkurrensfördel som dessa ger honom.

48 Den franska regeringen har dock gjort gällande att dröjsmålet beror på tillämpningen av de förfaranden som föreskrivs enligt fransk rätt, och att det uttryckligen är tillåtet att tillämpa dessa enligt artikel 14.3 i förordning nr 659/1999.

49 Domstolen erinrar om att det framgår av artikel 14.3 i förordning nr 659/1999 att de nationella förfarandena endast får tillämpas på villkor att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa kommissionens beslut. Detta villkor återspeglar de krav som följer av den effektivitetsprincip som tidigare slagits fast i rättspraxis (se dom av den 2 februari 1989 i mål 94/87, kommissionen mot Tyskland, REG 1989, s. 175, punkt 12, av den 20 mars 1997 i mål C-24/95, Alcan Deutschland, REG 1997, s. I-1591, punkt 24, och av den 12 december 2002 i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkterna 32–34).

50 I skäl 13 i förordningen preciseras att i fall av olagligt stöd som inte är förenligt med den gemensamma marknaden bör en effektiv konkurrens återställas, och att det därför är nödvändigt att stödet återkrävs utan dröjsmål. Tillämpningen av nationella

förfaranden bör således inte försvåra återställandet av en effektiv konkurrens genom att hindra att kommissionens beslut genomförs omedelbart och effektivt. För att nå detta resultat bör medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att detta beslut verkställs.

- 51 Eftersom det förfarande som föreskrivs enligt fransk rätt och som har tillämpats i det förevarande fallet innebär att ett överklagande av beslut om återbetalningskrav som fattats för att återkräva ett beviljat stöd resulterar i uppskov med verkställigheten kan detta förfarande inte anses göra det möjligt att "omedelbart och effektivt" verkställa beslut 2002/14. Tvärtom kan ett sådant förfarande, eftersom det resulterar i uppskov med verkställigheten, avsevärt försena återbetalningen av stödet.
- 52 Det nationella förfarandet är inte förenligt med målen för de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om statligt stöd, eftersom det hindrar ett omedelbart återställande av den tidigare föreliggande situationen och leder till att den otillbörliga konkurrensfördel som stödet i fråga ger upphov till består.
- 53 Härav följer att det förfarande som föreskrivs enligt nationell rätt i det förevarande fallet inte uppfyller villkoren i artikel 14.3 i förordning nr 659/1999. Den franska regeln som innebär att ett överklagande av beslut om återbetalningskrav medför uppskov med verkställigheten borde således inte ha tillämpats.
- 54 Under dessa förhållanden är det inte nödvändigt för domstolen att uttala sig om huruvida den nationella domstolen, i särskilda fall, får meddela uppskov med verkställigheten av beslut om återbetalningskrav när överklagandet av detta beslut inte innehåller någon kritik av kommissionens beslut.

- 55 Det skall i detta sammanhang tilläggas att det inte kan anses vara absolut nödvändigt att ett överklagande till en nationell domstol av beslut om återbetalningskrav skall resultera i uppskov med verkställigheten för att ett verksamt domstolskydd skall vara garanterat enligt gemenskapsrätten.
- 56 Ett sådant skydd garanteras nämligen redan till fullo genom de möjligheter som EG-fördraget erbjuder, såsom i förevarande fall att väcka talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG.
- 57 Domstolen erinrar om att Europeiska gemenskapen är en rättslig gemenskap, inom vilken det skall kontrolleras att dess institutioners rättsakter är förenliga med fördragets bestämmelser och de allmänna rättsprinciperna, och att det i fördraget har inrättats ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden för kontroll av huruvida de rättsakter som antas av gemenskapsinstitutionerna är lagenliga. Denna kontroll har anförtratts gemenskapsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkterna 38 och 40).
- 58 Det följer av rättspraxis att mottagaren av ett stöd som har förklarats vara oförenligt med den gemensamma marknaden har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 andra stycket EG, även om beslutet riktar sig till en medlemsstat (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, svensk specialutgåva, volym 5, s. 303, och av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, REG 1994, s. I-833, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 15, s. I-59).
- 59 En mottagare av ett stöd som har förklarats vara oförenligt med den gemensamma marknaden, vilken skulle ha kunnat väcka talan mot kommissionens beslut, kan

däremot inte ifrågasätta lagenligheten av ovannämnda beslut vid de nationella domstolarna i samband med en talan som väckts mot de åtgärder som de nationella myndigheterna har vidtagit för att genomföra beslutet. Att i sådana fall tillåta den berörda personen att vid den nationella domstolen motsätta sig verkställighet av gemenskapsbeslutet under åberopande av att beslutet är rättsstridigt skulle nämligen medföra en möjlighet för den berörda personen att kringgå den laga kraft som beslutet får gentemot denne efter utgången av den tidsfrist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet TWD Textilwerke Deggendorf, punkterna 17 och 18, och dom av den 15 februari 2001 i mål C-239/99, Nachi Europe, REG 2001, s. I-1197, punkt 37).

- 60 Härav följer att det är uteslutet att kommissionens beslut om återbetalning av de aktuella beloppen ifrågasätts vid en nationell domstol. Det är endast Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt som kan pröva denna fråga i ett mål där talan om ogiltigförklaring har väckts. Det framgår av artikel 242 EG att om förstainstansrätten inte beslutat något annat skall en sådan talan inte hindra verkställighet.
- 61 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 fjärde stycket EG och artiklarna 2 och 3 i beslut 2002/14 genom att inte inom den angivna fristen vidta alla nödvändiga åtgärder för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i nämnda beslut.

Rättegångskostnader

- 62 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Frankrike skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 fjärde stycket EG och artiklarna 2 och 3 i kommissionens beslut 2002/14/EG av den 12 juli 2000 om de stödåtgärder som Frankrike genomfört till förmån för Scott Paper SA/Kimberly-Clark genom att inte inom den angivna fristen vidta alla nödvändiga åtgärder för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i nämnda beslut.**

- 2) **Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter